

Akik a politika ábécéjét sem ismerik

2025 szeptember 10. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A FÖLD ÁRNYAS OLDALA – Nehogy a felkészületlen, önmagukat meghazudtoló tiszások kapják a stafétabotot!

John Majorre ma már talán kevesen emlékszünk, mindenesetre 1990 és 1997 között Margaret Thatcher utódaként ? volt a konzervatív brit miniszterelnök. Nem tartják ugyan számon a legnagyobb államférfiak sorában, de valamit

jól csinálhatott, mert több mint 14 millió szavazattal nyerte meg az 1992-es választásokat, ami mindenkori rekord, noha az Egyesült Királyság népessége a bevándorlás miatt azóta is folyamatosan n?. Miel?tt kormányf? lett volna, Major úgy volt el?bb külügyminiszter Thatcher kormányában, hogy nem sokat konyított a külföldhöz (az idegen nyelvekhez sem), a világ akkori negyedik legnagyobb gazdaságának pénzügyminisztere pedig úgy, hogy nemhogy fels?fokú végzettséggel nem rendelkezett, de matematikaérettségit sem tett.

Hogyan volt ez lehetséges? – kérdezi a mai olvasó. Mégis, mihez értett akkor Major? A válasz egyszer?: a politikához. Persze nehéz meghatározni, milyen képességeket igényel ez a szakma, és nyilván mást mondjuk egy miniszterelnök vagy egy önkormányzati képvisel? esetében. Például szívósnak, ütésállónak kell lenni. Aki két perc alatt vár eredményt, meg azt is, hogy mindenki el legyen t?le ámulva, az éljen az „itt a piros, hol a piros?”-nak nevezett trükkb?l.

„A politika annyit tesz, mint kemény deszkákat fúrni át er?teljesen és lassan, szenvedéllyel s ugyanakkor jó szemmértékkel” – írja Max Weber, a szociológiatörténet talán legnagyobb alakja. Egy másik fontos dolog, hogy Major minden tárgykörben kiváló felkészít? anyagokra számíthatott. Egy harmadik: kell a politikához valamiféle elemi érzék. Aki dekázni sem tud a grundon, ne vágyjon futballistának.

Tegnap, vasárnap este a Tisza Párt adóügyekben mutatott bénázása volt a f? téma a Hír TV Csörte cím? vitam?sorában, amelyben a túloldalon ül? Fodor Gábor és Horn Gábor megért?bb volt a Magyar Péteréknél kialakult káosszal kapcsolatban, mint velük szemben Gajdics Ottó és e sorok írója. Sommázva: miközben indokoltnak látták, hogy a Tisza tisztázza álláspontját, van még erre ideje, és különben is, e pártot nem valamiféle szakpolitikai igény hívta életre, hanem a kormánnyal szembeni alapvet? ellenérzés, így végs? soron a választás Orbán Viktorról szól majd. (Csak ne említsék ezt Magyar Péternek, mert nyomban idegrohamot kap.)

Ám a helyzet ennél valójában sokkal rosszabb. A legkönnyebb talán az elemi kommunikációs hibák kezelése lenne, amelyek közül az adóügyben mutatott káosz már a sokadik volt; ezek magának a Tiszának ártanak. Maga az adóügy – mint szakpolitikai kérdés – már keményebb dió. Elvileg egy párt hihet a magasabb adókban, ahogy a baloldali pártok szokták is ezt tenni, azt képzelni azonban illúzió, hogy az emberek számára ilyen húsba vágó kérdésben áprilisig lehessen lapítani.

A nyilvánosságra került adóemelési terveik nyomán behúzott nyilatkozattételi kézifék után európai parlamenti képvisel?n?jük, Gerzsenyi Gabriella imamalomként ismételgette a riporternek: „A Tisza az adócsökkentés kormánya lesz.” Csak éppen a magyarok ezt nem hiszik el; az Alapjogokért Központ közvélemény-kutatásának szombaton közölt eredménye szerint a megkérdezettek 63 százaléka adóemelésekre számít a Tisza kormányra jutása esetén.

Még saját híveiknek a 32 százaléka is így vélekedett. A többség ezek szerint azoknak a számításoknak szavaz bizalmat, amelyek kimutatták: a jobb fizetési kategóriákban éves szinten forintban milliós, az alacsonyabbakban százezres jövedelemelvonást jelentene a Tisza progresszív adózási terve. A hitelességi probléma korántsem új abban a pártban – vagy inkább lájkmozgalomban –, amelyet egy olyan ember vezet, aki a saját feleségét is elárulta, illetve kijelentette például, hogy „az európai képvisel?ség a legnagyobb kamuállás a világon havi húszezer euróért”, majd mégis beült az EP-be, noha bejárni nem nagyon jár be. (Így azonban a mentelmi jog mögé bújhat – amit persze megszüntetne! –, hogy ne vonják felel?sségre lopás miatt.)

Magyar Péter önmagában rémes fejleménye közéletünknek, annak lehet?sége pedig, hogy a kormányf?sége egyáltalán felmerül, egyenesen ijeszt?. Legutóbb Lengyel László, a „fordított Cassandra” nevezte ?t alkalmatlannak Magyarország irányítására, pedig cége, a Pénzügykutató bedolgozik a Tiszának. A többi tiszás „politikusról” mindeközben lépten-nyomon bebizonyosodik, hogy a politika, ezen összetett szakma ábécéjét sem ismerik.

Az, hogy Tarr Zoltán, a Tisza második embere egy nyilvános fórumon készült felvétel tanúsága szerint úgy fogalmaz, nem mondhat el mindent, mert „akkor megbukunk”, illetve el?bb „választást kell nyerni, utána mindent lehet”, nem egyszer?en kommunikációs hiba, hanem annak a bizonyítéka, hogy elemi érzéke nincs ahhoz a szakmához, amelyre az utóbbi másfél évben adta a fejét – a politikához.

Valóban el tudjuk józan ésszel képzelni, hogy Magyar, Tarr vagy Gerzsenyi a magyar érdekek védelmében tárgyaljon Brüsszelben vagy bárhol másutt külföldi állami vezet?kkel vagy óriáscégek képvisel?ivel? Esetleg a most

hátrébb léptetett Kulja doktor, aki azt sem tudta, mit nem tud, ezért fel sem merült benne, hogy az egészségügyi államtikár felkészülten megy majd el a tévévitára, így aztán neki is ezt kellene tennie?

Vagy Kollár Kinga, akin most már mint szamáron a fül marad rajta a mondat, amit pusztán a saját megítélése érdekében sem lett volna szabad kimondania: „Ennek van pozitív oldala: a magyar emberek romló életmin?sége er?sítette az ellenzéket.”

Persze, kormányváltás esetén rögtön megnyílnának a jelenleg „csöpög?sre” állított brüsszeli pénzcsapok, ahogy Lengyelországban is történt, amint Ursula von der Leyen ottani elvbarátai jutottak hatalomra. Csakhogy Brüsszelben a következ? években sorsdönt?bb ügyekben kell képviselnie a kormánynak a magyar álláspontot: Ukrajna, illetve az EU 2028–34 közötti költségvetésére szánt kétezermilliárd euró kérdésében. Ostobaság azt képzelni, hogy nekünk Von der Leyen vagy az osztrák kancellár vagy bárki más ebben a kérdésben a „barátunk” lenne. E rengeteg pénz felosztásában még az Európai Bizottság német elnöke és Friedrich Merz német kancellár között is érdekellentét áll fent, noha egyazon párt tagjai. Ugyanez a helyzet a befizet?nek, illetve haszonélvez?nek nevezett országok, mondjuk az osztrákok és a magyarok között. A haszonélvez?k pedig a tortának ugyanazon szeletéért harcolnak meg. Az Európai Tanácsban az érdekeinket csakis a magyar kormányf? védheti meg, különösen, hogy a mez?gazdasági és az infrastrukturális pénzeket összevonnák, miközben Ukrajnát pedig kitömnék, mint preparátor a baglyot. Kit is akarunk odaküldeni ezekre a tárgyalásokra?

Az, hogy a tegnapi vitam?sorban éppen Fodor Gáborral és Horn Gáborral ültünk szemben, abból a szempontból is érdekes volt, hogy a rendszerváltáskor mindketten részt vettek a politikai életben. Szóba is került az akkori id?szak, illetve az „amat?rizmus” szerepe az Antall-kormány bukásában. Ebb?l a korból maradt fent Csurka István – nem mindig pontosan idézett, de szállóigévé vált – megfogalmazása: „A szakmai indokok túlhangsúlyozása ócska bolsevista trükk. Hagyjanak békét a szakmázásokkal!” Ezt azt követ?en jelentette ki az MDF (akkor még) alelnöke, hogy Antall József kormányf? 1991-ben leváltotta Surányi György jegybankelnököt, az ellenzék pedig „szakmázni” kezdett. Kétségtelen, érdemi államigazgatási és operatív tapasztalattal azokban az id?kben azok rendelkeztek, akik 1989 el?tt az MSZMP tagjai vagy vele együttm?köd?k voltak.

Mi, akik 1990-ben a rendszerváltó pártok valamelyikét támogattuk a szavazatunkkal, annak ismeretében tettük ezt, hogy zömükben jó szándékú értelmiségieket, ám politikai amat?röket emelünk a hatalomba. A rendszerváltás megért nekünk ennyit.

Ugyanakkor a politikai érzéknek a hangadóik nem voltak híján, ezt az id? utólag is igazolta.

Más id?ket éltünk akkor. 1990-ben a magyarok 85 százaléka a rendszerváltó pártokra szavazott.

Ma még a legvadabban Tisza-párti „felmérés” szerint is kétesélyes a 2026-os küzdelem, szó nincs valamiféle rendszerváltó hangulatról.

Arról már annál inkább, hogy minden politikai érzéknek híján lév?, felkészületlen, válságkommunikációjukban pedig önmagukat meghazudtoló „politikusok” kezébe juttassuk-e a stafétabotot.

Sz?cs László - www.magyarnemzet.hu

Ajánló